

høiere moralske Hensyn i Forbindelse med Hensynet til hvad Statens Værdighed formeentlig fordrede, at man skulde gjøre med Hensyn til saadanne indirecte Afgifter som den omspurgte, — det er kun disse Hensyn, som have foranlediget, at man allerede nu, under Statens nærværende finantstille Forhold, kunde ønske at tage Bestemmelse herom. Jeg troer, at dette Hensyn maa finde tilstrækkelig Fyldestgjørelse ved at man udtaler som Lov, at Lallotteriet skal være ophævet til et bestemt Tidspunkt, men at man i at vælge dette Tidspunkt maa tage noget Hensyn paa den ene Side til Statens finantstille Stilling i Almindelighed og paa den anden Side tillige til Collecteurerne. Hvad disse Sidste angaaer, da er der vel fra Regjeringens Side antydet, at de meest Trængende blandt dem vil man ifølge de gjældende Regler allerede kunne komme til Hjælp af Finantsministeriets Understøttelseskasse; imidlertid er det jo en Selsølgelse, saavel hvad disse Bestillingsmænd, som hvad de underordnede Betjente ved Lallotteriet, hvilke ikke ere pensionsberettigede, betræffer, at Staten maaskee kan finde, at de hidtil gjældende Regler for Understøttelseskasen ikke ere tilstrækkelige til at yde dem den Hjælp, som Billighed kunde tilstige. I saadant Tilfælde, hvorom Mening først kan have, naar Tidspunktet for Lallotteriets Ophævelse er rykket nærmere, vil Regjeringen jo have det i sin Magt, paa næste Rigsdag at fremkomme med Forslag, der maatte gaae ud paa en endnu gunstigere Behandlingsmaade for de Paaagjældende. Jeg vil ikke sige, at Regjeringen vil komme i denne Nødvendighed; men jeg har kun villet antyde, at Muligheden dertil altid foreligger. Regjeringen har derimod anseet det for urigtigt, da en senere Rigsdag vil kunne tage Beslutning derom, allerede nu at fremkomme med et saadant Forslag, og det saa meget mere, som de overordentlige Pengebevillinger, der i denne Anledning maatte tilstaaes, om de end ere af et mindre samlet Beløb, dog nærmest angaaer Finantsbudgettet for Aaret 1852—1853, altsaa et andet Finantsaar end det, hvis Udgift og Indtagt skulle bevilges af nærværende Rigsdag.

Orsted: Med Hensyn til Hovedsagen kan

jeg ikke have Noget at bemærke. Jeg kan paa den ene Side ikke andet end finde det vel betænk af Finantsministeriet, at Ophævelsen af Lallotteriet ikke foregaae, inden Slutningen af næste Aar, og paa den anden Side kan jeg ikke andet end finde, at det er bedst, at det ophæver saasnart som muligt; og, uagtet der jo vistnok med Hensyn til Finantsernes nærværende dog altid noget usikre Tilstand senere kunde være Anledning til at udsætte denne Ophævelse noget mere, end til at fremskynde den mere end efter Forslaget, saa troer jeg dog, at det i enhver Henseende er bedst at blive staaende ved Forslaget, da det ikke vilde være passende for Rigsdagen at give Anledning til, at en Indretning, som vistnok stifter adskilligt Ondt, skulde blive staaende længere end nødvendigt. Jeg har derimod nogle i sig selv ikke meget betydelige Bemærkninger ved de enkelte Paragrapher, hvilke jeg maaskee har Lov til at gjøre nu, siden de kunne lede til Amendementer.

Formanden: Ja, saafremt den høitærede Landthingsmand agter at stille noget Ændringsforslag.

Orsted: Ja, jeg agter det under Forudsætning af, at der ikke gjøres saadanne Bemærkninger, at jeg kan frasalbe det.

Formanden: Ja, under hiin Forudsætning tillader Regulativet i al Korthed at antyde de Ændringsforslag, som agtes stillede.

Orsted: Den første Bemærkning er aldeles ubetydelig og angaaer § 1, hvor der er citeret Rescr. af 24de April 1844. Dette Rescript er ikke umiddelbart Almeenheten bekendt; men der udkom under samme Dag en Placat, hvorved Rescriptet blev kundgjort, og det forekommer mig, at det var rettere om der stod: „Det Rescript, som er kundgjort ved Placaten af 24de April 1844.“ Hvad § 2 angaaer, saa finder jeg det i sin Orden, at man lader Collecteurerne afgive deres Fuldmagter og de saakaldte Litteralier; men det forekommer mig ikke, at dette kan have saa stor Bigtighed for Staten, at man skulde paalægge Collecteurerne det under en saa overordentlig høi Mulet som den, der indeholdes i Lovudkastets § 2. Staten risquerer jo ikke Noget ved at Collecteurerne beholde disse Fuldmagter, dels fordi de